

ת"פ 57551/05 - מדינת ישראל נגד פרדי מליק

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 13-05-57551 מדינת ישראל נ' מליק
בפני כב' השופטת דיאנה סלע
מדינת ישראל המאשימה
נגד פרדי מליק הנואשם

自然而 דין

.1. הנואשם הורשע לאחר שמיית ראיות בעבירות דלהן: ליקחת שוחד - עבירה לפי סעיף 290 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק העונשין); שידול למטען שוחד - לפי סעיף 291 + 30 לחוק העונשין ומרמה והפרת אמוןיהם - לפי סעיף 284 לחוק העונשין.

יודגש כי הכרעת הדיון-לפיו הנואשם הורשע בשתי עבירות של מרמה והפרת אמוןיהם, הן בפרט האישום הראשון והן בפרט האישום השני - תוקנה בהתאם להסכמה הצדדים בפרוטוקול ישיבת 7/9/16, והנואשם הורשע בעבירה אחת בלבד של מרמה והפרת אמוןיהם, המתיחסת לפרט האישום השני בלבד.

2. תמצית העובדות שנקבעו בהכרעת הדיון

העובדות הנוגעות לפרט האישום הראשון

א. הנואשם שימש בזמן הרלוונטיים לעובדות כתוב האישום, סגן וממלא מקום ראש עיריית נשר (להלן: העירייה). על יסוד ראיות שהוכחו נקבע בהכרעת הדיון כי בין השנים 06'-10', שילם עמאד פלאח, אשר ניהל חברות שונות שסיפקו שירותים כוח אדם לעיריה, בעיקר בתחום הניקיון (להלן: פלאח), לנואשם - לבקשתו - סכומי כסף חודשיים בהיקף של אלפי שקלים, כאשר בשנה האחרונות הגיעו הסכומים לכדי 5,000 ₪ בחודש, ובמשך הכל, כספים בסדר גודל של לא פחות מ- 150,000 ₪, כפי שצווין בכתב האישום (להלן: כספי השוחד).

פלאח ניהל את חברת ננדד השקעות בע"מ, קבלנית כוח אדם זמני לעיריה (להלן: ננדד), ושילם כספי שוחד אלה לנואשם תמורת סיועו של הנואשם לפלאח ולנדד, הן בהדיפת ביקורת של בכירים בעיריה על ניהולו לננדד, אשר הילינה את שכרם של עובדיו, שאף פנו לבכירים העירייה ושבתו בגין כך, הן בהדיפת ביקורת על עבודתה לקויה של עובדיה של ננדד, ועוד.

לא זו אף זאת, לאחר ש מבקר העירייה גלעד הישג (להלן: המבקר או הישג) ביקר בשנת 09' את הנהלותה של ננדד, והמליץ לעירייה לפרסם בהקדם מכרז חדש לאספקת שירותים כוח אדם, ולא לאפשר לננדד להשתתף במכרז, פנה הנואשם למבקר - בהמשך לשוחד אותו קיבל מפלאח - ודרש ממנו למחוק את המלצת שלא לאפשר לננדד להשתתף במכרז.

פלאח שילם את הכספיים לנואשם מדי חודש בחודשו במזומנים - עוד לפני שולם שכרם של הפועלים - לפעםים במשרדו של הנואשם מתחת לשולחן, לעיתים במקומות אחרים, במסעדה, בשירותים, באירוע חברתי, או בביתו

של אחד מהם, אך בארבע עניינים; הנאשם נהג לספור את הכספי, ואם לא שולמו הכספיים בזמן, היה הנאשם מטיל עליו סנקציות. פלאח חש מאויים, מושפל, וידע כי הוא חייב לשולם לנאים את הכספיים הללו על בסיס קבוע, במועד המוסכם, מפני שאם לא יעשה כן תאביד נסיך העבודה, למרות שלדעתו, זכתה נסיך במכרז כדין, מפני שהצעתה הייתה הזולה ביותר.

ב. בשנת 06' לערך, נתן פלאח ליווחאי וינשטיין - מזכיר העירייה מזה שנים רבות ועובד ציבור, אשר היה גם מזכיר ועדת המכרזים של העירייה והאחראי מטעמה על תפקודן של חברות כוח אדם זמני בעיריה (להלן: וינשטיין) - 9,000 או 10,000 ₪; זאת לאחר שהנאשם פנה אליו, סיפר לו כי וינשטיין מסובך בהימורים, וביקש ממנו להלוות לוינשטיין סכום זה, ולאחר שהנאשם הפנה את וינשטיין אל פלאח כדי שיבקש ממנו הלוואה, ותיאם את הדברים ביניהם. פלאח מסר את הכספיים לוינשטיין בזמן בתוך מעטפה, וינשטיין אמר שיחזר לו את הכספי, אך לא החיזרו מעולם. בין השנים 06'-10', שילם פלאח לוינשטיין כספים נוספים, לבקשתו, בסדר גודל של 1,000 ₪ מדי חודש בחודשו. וינשטיין לא החיזיר לפלאח את הכספיים הללו, וכל אותה תקופה סייע לפלאח במסגרת תפקידי בעירייה, כמפורט לעיל, בדומה לנאים. וינשטיין פנה אף הוא למבקר בדרישה דומה בשנת 09', ואף פעל להאריך את תוקף ההסכם של העירייה עם נסיך עד יולי 10'. (למען הסר ספק, וינשטיין אישר בעדותם קבלתם של הכספיים הנ"ל בנסיבות המפורטות לעיל, אך מסר כי ניתנו כהלוואה וכפר בהיותם כספי שוחד).

ג. בחודש אפריל 10', פרסמה העירייה מכרז לאספקת כוח אדם זמני (להלן: המכרז), ולפלאח הגיע מועמדות למכרז באמצעות חברת ו"ס בע"מ, שהיתה רשומה על שם אחותו, אך מצויה בשליטתו המלאה (להלן: וס). זאת, לאחר שוינשטיין והנאשם הודיעו לו מבעוד מועד בטלפון ו��יחות בעל פה, כי לא כדאי שיגש למכרז בשמו, עקב התנגדות האופוזיציה לכך.

מעטפות המכרז נפתחו בעיריה ביום 10/5/10, וחברי ועדת המכרזים, אשר וינשטיין שימש כמזכירה, ביקשו וקיבלו חוות דעת של הגזבר והיועץ המשפטי לעירייה, עו"ד אלכסנדר טנדLER (להלן: טנדLER), בקשר לפגמים שונים בהצעות שהוגשו. מיום פתיחתן של מעטפות המכרז עד יום 21/7/10 (במהלכו נערך חיפוש במשרדי העירייה), הביע הנאשם תמייה ישירה ועקיפה בהצעתה של וס, בידועו כי היא נשלטה על ידי פלאח - בהליך של בחרית הזכיה במכרז - בפני יי"ר ועדת המכרזים דימיטרי (דימה) קוטלר (להלן: קוטLER), הגזבר מוטי חן (להלן: הגזבר), חבר ועדת המכרזים יהיאל אדרי (להלן: אדרי), ועו"ד טנדLER, וכי חלק מהבקרים המליצו שלא לקבלה; כל זאת כדי לסייע לפלאח, בשל השוחד שקיבל ממנו. הוכח כי וינשטיין ביצע אף הוא פעולות דומות ללאה של הנאשם, אף נמרצות ממנו, ועורר ביקורת של הבקרים, כאמור לעיל. בטרם פורסם שם הזכיה במכרז, נפתחה חקירת המשטרה.

למען הסר ספק, הקביעות בהכרעת הדין התייחסו לנאים בלבד, לאחר שניתן לוינשטיין ולפלאח חסין מוחלט מפני הפללה עצמית, ואין בדברים כדי לקבוע ממצאים מרשיינים לגביבם. (השו בג"צ 188/96 **צירינסקי נ' סgan נשיא בית משפט השלום בחדשה**, פ"ד נב (3), 721, עמ' 730-731, מפי כב' הש' קדמי (להלן: עין צירינסקי)). עם זאת, מאז ניתנה הכרעת הדין הורשע גם פלאח במתן שוחד על פי הodiumתו, בפני מותב אחר.

ד. כן נקבע בהכרעת הדין כי מקובלת טענת ההגנה לפיה המאשימה לא הוכחה שהנאשם ס"ע לפלאח לזכות במכרזים קודמים למכרז נשוא תיק זה.

העובדות הנוגעות לפרט האישום השני

בשנים 80'- 90' נהג הנאשם להורות למנהל מחלקות בעירייה לבצע בbatisיו הפרט"ם וכן בביתו של אמו עבודות תחזוקה שונות, וזאת במהלך יומם העבודה בעירייה, תוך שימוש בציודה של העירייה וברכושה.

א. בעקבות הוראה שניתן הנאשם ביום 10/7/18 לאבי פסקל, מנהל מחלקת התפעול בעירייה (להלן: פסקל), הזמן פסקל מהקניין שלמה בזגלו (להלן: בזגלו), שני שלטים ועליהם הכיתוב "חניה פרטיט". הוא לפקח את השלטים, הורה לבזגלו לשלווח את החשבונות להנחלת החשבונות בעירייה, ואיפסן אותם במחסן בעירייה. במועד הרלוונטי, הורה הנאשם לפסקל לארגן מספר עובדים לעבודה פרטיט בביתו, ובעקבות סיכון מראש, הסיע הנאשם את ולרי לנקו ואת שלמה איתח (להלן: ולרי ואיטה בתאמה), שיחזוו לכך, מהחניה האחראית של העירייה אל ביתו ברחוב התאנה. זאת, לאחר שפסקל הסיע את ולרי ואת איתח למחסן, והחזירם לעירייה עם השלטים. ולרי ואיטה הריכיבו מדפים על עמודי ברזל במחסן של הנאשם, ואיטה אף היז ציוד כבד שהתקבל השאיר במחסן, לבקשתה של אשת הנאשם. משהתרבר לעבודים כי לצורך התקנת השלטים דרוש חשמל, ובמחסנו של הנאשם לא היה חשמל, הגיע פסקל לביתו של הנאשם, אסף את ולרי, והשניים נסעו וחזרו עם גנרטטור כדי להתקן את השלטים בחנייתו של הנאשם. לאחר השלמת העבודות, כשעה וחצי לאחר מכן (בשעות הצהרים), הסיום פסקל חזרה לעבודה.

הנאשם לא שילם לעובדים ولو שקל אחד, למעט קופסת סיגריות שננתן הן לו ולרי והן לאיטה.

ב. במועד לא ידוע בשנת 90', ביצע פסקל ביחד עם ולרי עבודה פרטיט נוספת עבור הנאשם בביתו, בשעות העבודה יחד עם ולרי - תיקון תריס ברוח' האלון, ללא כל תשלום.

ג. במועדים לא ידועים בשנים 90' ו-91', נדרש סמיון גרובמן, מנהל מחלקת חשמל בעירייה (להלן: סמיון), להגיע פעמיים לבתו של הנאשם, על מנת לפרט בעיה בתחום החשמל, ובשתי פעמים אלה תוקן קצר בביתו של הנאשם, ללא תשלום כלשהוא. בשנת 90' הסיע סמיון את סגנו מיכה סוסה (להלן: סוסה), לביתו של הנאשם בשעות העבודה בעירייה, וסוסה החליףSKU בחדר הילדים בביתו של הנאשם, כאשר סמיון הביא עמו את השקע החדש, וסוסה ביצע את העבודה ללא תשלום.

ד. בשנת 90' ביצע סוסה עבודה פרטיט בבית אמו של הנאשם, בשעות העבודה של העירייה ללא תשלום, בבקשתו של סמיון. סוסה החליףSKU נתיר חרסינה בביתה של האם, שם היה קצר בארון החשמל הראשי.

בשנת 80' נדרש סמיון להגיע לבית אמו של הנאשם, לפרט בעיה בתחום החשמל. נמצא כי מדובר בקצר במזגן, אמר לה להזמין טכנאי מגנימ.

ראיות לעונש

לנאשם אין הרשות קודמות, והתביעה לא ביקשה להגיש ראיות לענין העונש.

.3

.4. עד אופי מטעם ההגנה

ההגנה העידה מספר עדים לעניין אופיו הטוב של הנאשם, היותו איש עבודה, פועל עשייה, אדם התורם מזמן וממרצו לאוכלוסיות המוחלשות ולכל דוש, מסור להוריו ולבני משפחתו.

א. גב' אלה אדלשטיין, אישה מבוגרת, הסובלת מנכויות במספר תחומים, המתגוררת עם שתי בנותיה הבוגרות בשער, העידה על העזרה הרבה שננתן לה הנאשם, בתפקידי כՏג'ן ראש עירית נשר. היא סיפרה על שריפה שאירעה בביתה בחנוכה, אשר כילתה את כל תכולתה של דירתה, ועל העזרה הרבה שהושיט הנאשם לה ולבנותיה, על אף שלא הכירה אותו לפני כן כלל. הוא נתן לה ולבנותיה כסף כדי לאפשר להן להתגורר בבית מלון למשך שבוע, סייפק להן צבע לצביעת הדירה, סייע לה לעורוך בת מצווה לבתה, עזר לה ברכישת אוכל מיוחד לאחת מבנותיה שעברה ניתוח קשה, ותמרק בה. יחד עם זאת, אישרה כי הכספיים שנינו לנו להן היו מכסי העירייה. (עמ' 1308-1311).

ב. מר ראובן אברמוביץ', מנכ"ל העמותה למען הקשייש (להלן: העמותה), המתגורר בגבעת אבני, העיד כי הנאשם היה נציג העירייה בעמותה, ואף מורה חתימה בה משך 25 שנה. הוא עבד בהתנדבות בעמותה, כמו כל הנהלה, פעל רבת לטובות הקשיישים (לרבות חלוקת שוברי חג, מתנות לחגיגים, השגת תקציב למצבה לקשייש שעזבונו לא הספיק לכך, וכן לסייע לנוסף מהעירייה), עזר להקים מוזיאון בנשר של יהודים שנלחמו בנאצים במלחמת העולם השנייה, טיפול גם בהוריו הקשיישים, והוא מוכר בקהלילה כבעל **"לב רחב ואוזן גדולה"**. (עמ' 1311-1314).

ג. מר שמעון שראל העיד כי הוא רואה חשבון, בן 66, גרווש, נכה צה"ל, ביקש אף הוא לקחת בחשבון את הצד האישי והאנושי של הנאשם. שראל העיד כי התיידד עם הנאשם לפני ארבעים שנה, בהכירו אותו כעובד ציבור העוזר לחולת, אם כי לא היה ביןיהם קשר קרוב. לפני מספר שנים, עזר לו הנאשם רבות משנזקק לכך עקב מצב בריאותי אותו תיאר. הוא הגיע אליו כמעט ביוםיו, ישב לידיו ועזר לו, על אף שלא היה חייב לו דבר, ושראל לא ביקש ממנו כל עזרה, תוך גילוי רוחב לב ונדיות לא מוסברים. כמו כן, ידוע לו כי הנאשם עזר לאנשים רבים, והגדיר אותו כ"**איש אנושי**". (עמ' 1320-1327).

ד. גב' שרה בן שימול-דוטן, תושבת העיר נשר מאז היולדתה בשנת 44', העידה כי שימשה מזכירת המשמר האזרחי בעבר, ומשך כל השנים היא פעילה חברתיות. לדבריה, היא עזרה לזרים חלשים, חולמים וכיוצא בזה, לצורך זה אף נῆגה להתייעץ עם הנאשם, אשר **"דلتנו הייתה פתוחה ואוזנו כרוכה"**, והוא עזר לה בהתנדבות, עזר להקים מעקות לזרים, כדי שיוכלו לעלות במדרגות של הדרך הציבורית ועוד. היא סיפרה כי הכירה גם את אמו של הנאשם, וכי הנางם אמו היו קשורים מאוד זה לזה. בעקבות החקירה, שקבעה האם, חילתה ונפטרה, וגם הנאשם, אשר לקח את האשמה על עצמו, נחלש מאוד. העודה חזרה ואמרה כי הנאשם עשה רבות לטובות האנשים, והוא **"איש של נתינה"**. (עמ' 1325-1326).

ה. מר שמעון בן עמי, עיתונאי ותיק, אשר העיד כי הוא פועל לסייע לנזקקים, תיאר כיצד התאגידה קבוצה של

יעתונאים לחלק אוכל מדי יום شيء לשמונה נכימים הקיימים לכך, והנאם הוא אחד מחברי הקבוצה מאז קרא לו. לדבריו, לאחרונה התארגנה הקבוצה לעזור גם למספר ילדים, והנאם הסכים לשתף איתם פעולה. בן עמי הגדר את הנאם כ"בן אדם טוב... יש לו נשמה טובה", וכן כ"פועל בעשיה". (עמ' 1324-1323).

ו. מר **ג'קי מליק**, אחיו של הנאם, בן 66, מהנדס בניין, גrown ואב לשלווה ילדים, ומתגורר בתל אביב, בקש להתחשב באחיו הנאם ולא לשלוח אותו לכלא. הוא העיד כי הנאם היה צער הבנים במשפחה, היה בן מסור וטיפל בהורי, מפני שהוא האחים היו רוחקים. הוא תיאר את הנאם כאדם שמח, חברותי ומקובל, אשר השתנה לאחר החקירה במשטרה ופרטתה של אם, מפני שהוא מצבה הבריאות התרדר עקב כל מה שקרה לו, והוא האשים עצמו במוותה. הוא תיאר את משפחתו של הנאם, פעילותו הציבורית, ציין כי בראותו הטרופה, הוא סובל מסוכר גבוה ומיתר לחץ דם, וביקש להתחשב בכל האמור, ואומרו בין השאר כי לפי מה שהוא מכיר את הנאם, הוא לא קיבל שוחד. (עמ' 1317-1314).

ז. מר **מנחם מליק**, אחיו הגדל של הנאם, בן 68, המתגורר בכרמיאל, פנסיון של משרד הביטחון, אשר סבל אף הוא ממצב בריאותי קשה לפני מספר שנים, חזר על דבריו של אחיו ג'קי, ומספר אף הוא כיצד DAG הנאם להורי, לילדיו ולמשפחתו. הוא תיאר את עובdotו הציבורית של הנאם, אשר התפרשה על פני כל זמנו, גם על חשבון המשפחה. גם מנחם סיפר כי אם סבלה מאוד מחקירותו של הנאם במשטרה והחזרות שהועלו נגדו, "אכלת עצמה", ונפטרה מצער. הנאם עצמו היה ממוטט מרגשי אשמה, ו"אכל את עצמו" על מה שקרה לה. (עמ' 1323-1320).

ח. גם אשטו ובתו של הנאם ביקשו מבית המשפט שלא לשלו אותו לכלא. גב' **אלינה מליק**, העידה כי היא עובדת משרד החינוך בגין ילדים, הם נשואים מזה 22 שנה, יש להם ארבעה ילדים מושתפים, כאשר הקטן מביניהם הוא בן ארבע. לנאם בת מנישואיו הקודמים, ציינה כי היא גידלה את הילדים לבדה, מפני שהוא כמעט לא מסירוטו של הנאם לעובdotו, ובעיקר לקשיים, ציינה כי היא גידלה את הילדים לבדה, מפני שהוא כמעט לא ראה אותם, למעט בסופי שבוע. לדבריה, בשנת 30' ירו על הרכב שלו, המשפחה נאלצה לעזוב את הבית למשך חודש, ולאחר מכן הגיעו המשטרה והיתה בודקת את הרכב באופן בפני שנכנסו לתוכו. לדעתה, מי שעשה זאת היו עבריini בנייה, משום שהנאם סירב לתת להם את מבקשם.

اشת הנאם ציינה כי בעבר הוא היה אדם שמח ואהוב, מרכז חברתי, אך מזה כSSH שנים, לאחר חקירותו, הוא כמעט לא יצא מ-from, אנשים אינם באים והמשפחה מצויה בלבד. הנאם עבר התקף לב, צנטור, חלה בסוכרת, הוא לא ישן בלילה, מצבו הנפשי הדרדר והוא חוששת לו מאוד. הוא לא עובד מוחוץ לבית אלא מטפל בילדים ובעיקר בילד הקטן, ואילו היא **"הגדילה את המשרה שלה"**. האשה הדגישה כי שליחתו לבית הסוהר תמוטט את המשפחה, באומרה כי הוא מרכז הבית, והוא לא רואה את חי' המשפחה, ובעיקר את הילד הקטן, בלבדיו. (עמ' 1330-1327).

בתו של הנאם, **גלית מליק**, חילת המשרתת בדורם ממש' קית ת"ש, העידה כי היא גודלה מילדות למת ובעזר, כי אביה הוא הדמות המשמעותית ביותר בחיה, הוא אדם **"מדהים"**, ש לימד אותה אהבת האדם והארץ,

וכי כל דבר שהוא עווה מכל הלב. גם הבת חזרה וספירה על האירוע הנזכר על ידי אמה, היריות בגין עזבה המשפחה את ביתה למשך תקופה, ועברה לאור בבית הספרים. הבת ספירה כי בעת החקירות והמעצר הייתה בת 12. כל המשפחה הייתה בטרואה, והוא, שהייתה תלמידה מצטיינת, ירדה בלימודים ובמשקל, איבדה את מעמדה בבית הספר, ובסתו של דבר עברה לבית ספר אחר, בו אינה מוכרת. מאז החקירות, שקע הנאשם בדיכאון, מצבו הבריאותי התדרדר, הוא שמן, אינו מתעמל, והוא חשש לו.

5. הגנה הגישה אסופה מסמכים, וביניהם מכתביו תודה שנשלחו לנאים על פעילותם למען אוכלוסיות נזקקות, וביניהם אקי"ם בקרית אتا, בקרית ים ובחיפה, לרבות מכתב תודה לנאים משנת 08', על יוזמתו ועל פעילותו לחברו מרכז חברתי בית חנכה בקשר למסיבת פורים שהתקיימה באותה שנה.

cn הוגש תוצאות של בדיקות שנערכו לנאים וסיקום מידע רפואי המעיד על נתייתו של הנאשם לסוכרת, לחץ דם גבוה, השמנה, כבד שומני, שומנים בדם, ועוד. הגנה הגישה חוות דעת של פרופ' מיכה רפפורט, מומחה לרפואה פנימית בנושא, אשר קבע כי מחלת הסוכרת מסוג 2 התפרצה אצל הנאשם לראשונה בשנת 10' לאחר מעצרו, אירוע חריג בחיו, ובמהלך בעקבות הדחתו מתפקידו בנובמבר 10', וכן עקב הדחק הנפשי החמור אותו חוותה הנאשם בזמן עבودתו, מההוו גורם הדק משמעותית ביותר להתרצות הסוכרת. cn הוגש חוות דעת של מומחה לרפואה תעסוקתית, הממליץ להכיר במחלתו זו כמחלת מקצוע.

כמו כן, הוגש מכתב מפסיכוטרפיסט לילדים ומבוגרים, אשר פגש את בנו הצער של הנאשם ואת הוריו מספר פעמים במהלך חודש יוני השנה זו, ציין כי הילד סובל מסימני דיכאון, חשש מהיעלמות של אביו, ואף ציין כי פרידה ממנו עלולה לגרום משבר קשה שיחריף את מצבו.

בנוסף לכך, הוגש מסמכים המלמדים כי הוצאות העירייה לקבלן כוח אדם גדול בעשרות אחוזים לאחר שהנאשם פוטר מהעירייה (ענ/1).

6. טיעוני המאשימה

המאשימה ביקשה להשיט על הנאשם מאסר בפועל בגין סורג ובריח מתוך העונש ההולם, אותו ביקשה להעמיד על טווח שבין 42 ל-62 חודשים מאסר, מאסר על תנאי שימושי וקנס כבד.

א. ב"כ המאשימה הפנה לקבעות ההחלטה, למשעו העבריינים של הנאשם, והדגיש כי מדובר בהתנהגות חמורה, פסולה ונפסדת. בציינו כי עבירת השוד פוגעת באמון הציבור במערכות השלטון השונות, הדגיש כי היא נמנית על סוג העבירות בהן הקורבן הוא הציבור ולא הפרט, ואחת ממטרות העונישה היא הטבעת אותן קלון על מבצע העבירה והבעת סלידה של החברה מעשי השוד ומעבירת השוד, הידועה כ"הורשת כל חלקה טוביה" ומהוות סמל לשחיתות, בצורה שתרטיע את הרבים. לפיכך, שומה על בית המשפט להילחם בתופעות שחיתות שכאה מלחמת חורמה, תוך העברת מסר חד וברור כי הנוטל שוחד, "פותח לעצמו את שער בית הכלא לתקופה ממשית ומשמעותית". (עמ' 2 לסייעי המאשימה).

ב"כ המאשימה אף ציין כי בחודש פברואר 10' החמיר המחוקק בענישה המוטלת על לוקח השודד (תיקון מס' 303 לחוק העונשין), אך משאינו חל על עבירות שנעברו לפני התקון, מטעו זהירות, אין המאשימה טוענת כי ההחמרה חלה על הנואם, אף שהתקון מלמד על החומרה היתרה בה תופס המחוקק את לקיחת השודד.

ב. בהתיחסו למתחם העונש ההולם (להלן: המתחם) ולתיקון 113 לחוק העונשין, הפנה ב"כ המאשימה לקריטרונים לפיהם יקבע בית המשפט את המתחם, וביקש להעמידו, כאמור, על טווח שבין 42 ל-62 חודשים מאסר בפועל. לטענותו, משנעבו העבירות בשני פרטי האישום במקביל ובנסיבות דומות, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל העבירות, הן לקיחת השודד, השידול למטען שודד והן עבירת המרמה והפרת האמון. בנוסף, ציון כי המאשימה אינה מבקשת להעניש את הנואם בגין קבלת ארוחות ללא תשלום מסעdet גני הגליל, שלא הואשם הנואם בגין פרשיה זו במסגרת כתוב האישום. (ኖכח עדשה זו של המאשימה בקשר לארוחות החינם, לא נזכר ענין זה לעיל).

ג. אשר לתוכנן שקדם לביצוע העבירה, ציון כי הנואם ביצע את העבירות בהן הורשע מראש תקופה ממושכת, לאחר תכנון ובחוכם, תוך חבירה לאחרים, והסואאה של "טביעות האצבע" שלו בביצוען.

ד. לגבי חלקו הייחודי של הנואם, הנואם ניצל רעה את כוחו ואת מעמדו לצרכיו הפרטיים, בהיותו בכיר בעירייה. הנואם הוא העברין הדומיננטי ביציע העבירות, נוכח בכירותו בעירייה, העובדה שהוא זה שיזם את תשלום השודד, ומקומ בו התעכבו - עשה מעשים כדי לדרבן את פלאח לשלם לו שודד.

ה. לעניין הנזק שנגרם מביצוע העבירה, ב"כ המאשימה טען כי מעבר לפגיעה בערכיהם החברתיים המתוארים לעיל ולהלן, גרם הנואם גם לנזקים מוחשיים לעירייה, תוך סטייה מהשרה וקידום ענייניו של פלאח בינו לבין העמדתם המקצועית של הגבר והמבקר בעירייה. על אףĈ שלוונו להטtot את המכרז בשנת 10', בשל חקירת המשטרת, ראוî להתייחס גם לניסיונו לעשות כן כלפי פוטנציאלי רב. לטענותו, עצם העובדה שהנאום קיבל כ-150,000 ₪ מפלאח מעידה על מעמדו ותרומתו לענייניו, ומעידה למצער על גובה הנזק שנגרם לעירייה. זאת, מעבר לניצול משאביה לצרכיו הפרטיים, באופן שמנע שימוש יעיל בעובدية ובמשאבים לצורכייהם של תושבי העיר.

ו. לשיטתו של ב"כ המאשימה, לא מתקיימות נסיבות לחייב המצדיקות הקללה במתחם העונש ההולם. נוכח מימדייה המדאיים של תופעת השחיתות הציבורית בשנים האחרונות, יש צורך בהרתעת הרבים במקרה זה, וראוî כי בית המשפט יסתמך על סעיף 40ז בתיקון 113.

ז. ב"כ המאשימה טען כי נסיבותו האישיות של הנואם, לרבות עברו הנקי, אין הצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם ואף לא הקללה ממשמעות בעונשו, תוך הפניה לפסיקה שתפורט להלן.

אשר לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות עד להגשת כתוב האישום, טען כי העבירות נחשפו בשנת 10', וכותב האישום הוגש בשנת 13', בשל הצורך בהשלמות חקירה, ההיקף של חומר החקירה וההתmeshות

הלייני השימוש. לכן, לא ניתן לומר שהשיהוי מקהה מחומרת המעשיהם.

ח. עוד טען כי אף שאין מקום להחמיר בענישת הנאשם נוכח כפירתו באישום וניהול הליך ההוכחות, אין מקום ליתן לו אותה הקלה לה זוכים נאשמים שהודו במשעיהם, נטלו עליהם אחריות וחסכו זמן שיפוטו.

ט. לתמיכה בטענותיו, הפנה לפסיקה רלוונטיות, לפיה הוטלו על נאשמים שהורשו בעבירות שוחד עונשי מסר ממושכים בטוח של 16 ל- 72 חודשים מסר. (ראו "פ 5076/14, 5270/14 מ"י נ' אהוד אולמרט (29/12/15), מפי הרכב כב' הש' ג'ובראן, הנדל, פוגלמן, עמית ויזלברטל, שם הוטלו על ראש הממשלה לשעבר, אהוד אולמרט, 18 חודשים מסר בפועל (להלן שש שנים מסר שהוטלו בערכאה הדינית), מסר על תנאי וקנס; ע"פ 3071/13 שלום מלכה נ' מ"י (19/6/19), מפי כב' הש' ג'ובראן, שם הושטו על הנאשם 15 חודשים מסר בפועל והערעור נדחה; ע"פ 11/11 7921/13 דוד ענוןו נ' מ"י (24/8/15), מפי הרכב כב' הש' ג'ובראן מלצר ושם, שם נדון הנאשם, עובד בכיר ברשות המסים, לשש שנים מסר והערעור נדחה; ע"פ 511/73 יעקב יחזקאל נ' מ"י, פ"ד כת (1) 32, מפי כב' הש' כהן, שם נדון הנאשם לשלש שנים מסר; ע"פ (ח') 13-13-05-50684 מ"י נ' שחר שבו (12/9/13), מפי כב' הש' ג'ריל, ברלינר ובר-זיו, שם נדון הנאשם ל- 16 חודשים מסר והערעור נדחה; ע"פ (ת"א) 61784-01-13 מ"י נ' צבי בר (4/6/15), מפי כב' הש' גורפינקל, שם הושת על הנאשם חמיש וחצי שנים מסר, (הערעור תלוי בבית המשפט העליון), ועוד).

ኖוכח כל האמור, ביקש להשית על הנאשם מסר בפועל מאחריו סORG ובריח, מסר על תנאי וקנס.

7. טיעוני ההגנה

ההגנה עטרה להימנע מלמצות את הדיון עם הנאשם, וביקשה כי הנאשם לא ישלח לריצוי מסר בפועל מאחריו סORG ובריח.

א. הסגנור המלמד טען כי מדובר באחד המקרים הקשים לגזרת הדיון, משםבקשת המआשימה לשולול את חירותו של הנאשם בן ה-63, אשר מעולם לא הורשע בפליליים והקדיש למקרה מ-40 שנה לעשייה למען הזולת, אף שהוא איש פוליטי. בנוסף לעשייתו הפוליטית, נתן הנאשם מזמן וממרכו לציבור בתתנדבות, שלא על מנת לקבל שכר ממשי.

ב. הוא הפנה לעובדות שנקבעו בעניינו של הנאשם, והציג כי הנאשם הורשע בקבלת שוחד בסך של 150,000NL לקידום עניינו של פלאח עירייה, אך בהכרעת הדיון נקבע באופן חד ממשעי כי לא הובאו ראיות להוכיח כי הנאשם סייע לפלאח לזכות במכרזים קודמים בעירייה, וכל אשר הוכח הוא מעורבותו השלativa במכרז האחרון שפורסם במאי 10'. כך גם לא הוכחה הגדרת כוח אדם זמני או הכנסות נוספות שהנאשם אישר לפלאח.

עוד נטען כי אף שאין מחלוקת בכך שערית השודד אינה דורשת הוכחה כי מקבל השודד فعل או אפילו היה בעל סמכות להשဖיע על מטרת השודד, הרי כי משלא הוכח כי הנאשם פעל בין השנים 06'-10' להטיית מכרזים לטובות פלאח, לא ניתן לטעון כי באותה שנים פגע באמון הציבור, וגרם בעצם קבלת השודד לפגיעה כלכלית כלשהי בעיריית נשר ובציבור הבוחרים שלו.

ההגנה הדגישה כי בתקופה בה היה הנאשם סגן ראש עיר, עדמה העלות החודשית של שירותו הnickion על כ-330,000 ₪ בחודש, וכיום משפטת עיריית נשר סכום של 750,000 ₪ לחודש. (ענ/1). דהיינו, אפילו קיבל את הנאשם שודד, הרי תמכתו בחברה של פלאח הייתה לטובות הקופה הציבורית ולא לרעתה. משנדרש לכך שההוצאות של פלאח היו נמוכות עד בעיתיות, ציין כי קיימת אפשרות שפלאח עבד בחו"ל עבור עיריית נשר, על מנת לזכות במכרזים במקומות העשויים להיות מושלמים יותר, כגון עיריית תל אביב, אם כי מעולם לא נטען כי פעל בעיריית תל אביב.

ג. אשר למתחם העונשה, ההגנה בירכה על עמדת המאשימה, לפיה אין צורך לקבוע מתחם נפרד לעבירות השודד וUBEIRAT המרימה והפרת האמנונים, וה策טרפה לעמדת המאשימה, כי יש מקום לקבוע מתחם אחד כולל כל העבירות בהן הורשע הנאשם, בטענה כי מדובר באירוע אחד בפרט האישום הראשון ובאירוע אחד בפרט האישום השני.

כמו כן, בירכה על עמדת המאשימה, לפיה לצורך קביעת המתחם, יש להתייחס לסעיף של עבירות השודד לפני תיקונו בשנת 10', דהיינו עד שבע שנים מסר.

הסנגור טען כי המתחם הרואין בעניינו של הנאשם, ביחס לשני פרטי האישום, נע בין 6 ל-12 חודשים מאסר, מאסר על תנאי וקנס כספי, בעותרו להשיט על הנאשם עונש ברף הנמור של המתחם, ולאפשר לו לרצות את המאסר בעבודות שירות, מכיוון שמדובר בעבירה שנSİבותיה אין חמורות.

לטענתו, אף שמדובר בעבירות שודד, אין דין של אדם שביצע עבירה שודד וגם הצליח להטוט מכרזים ולגרום לפעולות בניגוד גמור לצרכי הציבור, זהה לאדם אשר קיבל שודד ולמעשה לא עשה דבר וחצי דבר بعد השודד, ולשיטתו, צריך המתחם בעניינו של الآخرון להיות נמור בהרבה מעניינו של הראשון.

הסנגור הפנה לסעיף 40ט לחוק העונשין, המגדיר את הניסיות לחומרה בקביעת המתחם, וטען כי לא הוכחו ניסיות כאמור. לא הוכח תכונן מותחכם לביצוע העבירה, גרימת נזק כתוצאה ממשנה, צפוי לגרימת נזק מביצוע העבירה או כי צפוי היה להגרם נזק מביצועה. לטענתו, ההיפך הוא הנכון, התשלום כו�ם לעומת התשלום בזמן כהונתו של הנאשם מלמד כי נחسقو כספים רבים בזמן עבודתו של פלאח בעיריה.

ד. עוד טען, כי סעיפים 40ה לחוק העונשין בדבר הגנה על שלום הציבור וסעיף 40ו לחוק העונשין בדבר הרתעה אישית, אינם חלים בעניינו של הנאשם, מפני שהואשם, למעשה, גזר על עצמו הרחקה מהשירות

הציבורי. אשר להרעתם הרבים, לא ניתן לומר כי עבירות השודד הפכה למכת מדינה, המחייבת החמרה בעניינו של הנאשם דזוקא, על מנת להריע את יתר עובדי הציבור. מכל מקום, לא הוכח כי קיימ "סיכון ממש" שענישה חמירה בעניינו של הנאשם תביא להרעתם הרבים. מכל מקום, לשיטת ההגנה, נושא ההרעתה יכול להיות שיקול לעונשה אך ורק בתחום מתחם העונש ההורם ולא מחוץ לו.

ה. ההגנה הפנתה לנسبותיו האישיות של הנאשם, יליד 54', בן לניצולי שואה, אשר עליה מronymה בשנת 61', שירות בצבא, סיים קורס קצינים והשתחרר משירות מלאים כרב סרן. הנאשם סיים תואר בכללה ובמדעי המדינה ותואר שני בביולוגיה פנים, כאשר בתקופת לימודיו היה פעיל כיו"ר מועצת הסטודנטים ועורך העיתון "פסק זמן". כאזרח התנדב בקצין העיר, עבד בחברת ארקיע ובמשרד המשחר והתעשייה כמנהל מדור חוץ. הנאשם אב לשישה ילדים, שהקton בהם הוא בן 3.5, ושליחתו אל מאחורי סורגי ובריח בגילו המתקדם, מצבו הרפואית והמשפחתית, תפגע קשה בו, במשפחה, וביחוד בבנו הקטן, הקשור אליו מאוד, ואשר סובל מבעיות ומחדרה סיבוב הקושי והפחד מהיעלמותו של אביו, כאמור בחווות הדעת של ד"ר ירון מצלאח.

ו. לטענת הגנה, הנאשם איבד את עבודתו כתוצאה מהחקירה המשפטית, ומאז ועד היום הוא מנודה למעשה חברותית ופוליטית, כפי שהעידו עדי האופי מטעמו.שמו הוכתם והושחר בכל מדיה אפשרית, והדבר פגע בו בקשרו עם חבריו ובני משפחתו.

כפי שהעידו גם עדי האופי, הנאשם, שהיה בן למופת להוריו, לקח על עצמו את האחריות להתרדרות במצבה של אמו, אשר נפטרה בפברואר 12', וסובל מרגשי אשמה על חלקו, כשהוא חש כי הפרטומים בעיתון ומצבו לאחר החקירה, הביאו על אמו את מותה תוך תהcosa שבנה הוא עבריין.

הענישה התקשרותית והבושה ילו' אותו בכל אשר ילך לאורך כל חייו. בני משפחתו של הנאשם העידו על הסבל הרב שעברה המשפחה, עד כדי העברת הבית לבית ספר אחר על רקע ההשפלה שחוויתה מחבריה לספסל הלימודים. כאמור לעיל, גם בנו הצער של הנאשם מדויכ וחרד, כעולה ממכתבו של המטפל, המעריך כי ניתק מהאב עלול לגרום למשבר שיחריף את מצבו.

ז. הנאשם נעדר הרשות קודמות, ולא נתפס בбиוזע עבריה, קלה כחמורה, מאז שחררו ממעצר בתיק זה. מדובר באדם אשר תרם לחברה תרומה נכבדה, עשהليلות כימיים למען עבודתו, כפי שהעידו עדי האופי.

ח. במהלך שירותו הציבוריו הצבורייה הנางם שרו' במצבו לחץ, אשר הובילו לפרוץ מחלת הסוכרת בשנת 10'. מאז פרוץ הפרשה התדרדר מצבו הרפואי של הנאשם בתחום האורולוגיה, הוא סובל מבעיות בתפקודי הכליות, מבעיות בשינה, מעודף כולסטרול, יתר לחץ דם, ואף מזריק אינסולין.

ט. עוד טענה הגנה כי חלוף הזמן מהווע שיקול לקביעה של מתחם העונשה, או לחלופין שיקול ממשמעו' להקלת בתחום המתחם. מדובר בעבירות שנעברו בין השנים 06'-10', דהיינו חלפו כעשר שנים מאז תחילת ביצוען, וחלוף הזמן הוא ממשמעו' בעניינו, נכון העובדה כי הנאשם לא עבר כל עבירה מתחילה החקירה

ולאורך כל תקופת משפטו.

ו. נטען כי מדובר בעבירה מתמשכת, אשר בוצעה, רובה ככליה, טרם התקoon בחוק העונשין שהביא להחמרה בענישה רק בשנת 10'. החמורה הענישה בעבירות שודד משבע לעשר שנים מאסר, "מסמכות שלום לסמכות מוחזי", גרם לכך שכותב האישום הוגש לבית המשפט המוחזי, מחייבות כי העונשים יגזרו לפי המצב החוקי בעת ביצוע העבירות, אשר רובן המוחלט בוצע לפני תיקון החוק.

יא. ההגנה הפנתה למספר פסקי דין בעבירות שודד, בהם נדונו נאים לעונשים שבין 6 חודשים מאסר בעבודות שירות לבין 12 חודשים מאסר בפועל. (ראו רע"פ 2381 **יעקב משולם נ' מ"** (8/4/8), מפי כב' הש' נאור (כתוארה דאז), ראש לשכת תביעות תעבורה, אשר נדון ל-7 חודשים מאסר בפועל; ע"פ (נצח') 16-03-2004 **עודד המאירי נ' מ"** (5/7/16), מפי כב' הש' קולה, ראש עיר אשר נדון ל-6 חודשים מאסר בפועל בגין עבירות שודד חמורות מלאה של הנאים; ת"פ (ב"ש) 10579-07-15 **מ"י נ' גרשון בר זיו** (19/4/19), מפי כב' הש' עדן, סוחר, אשר הורשע על פי הodiumו במסגרת הסדר טיעון ונדון ל-6 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות; ת"פ (ב"ש) 36890-02-13 **מ"י נ' רוברט פאר** (14/10/19), מפי כב' הש' ביתן, לעניין קבוע, אשר נידון ל-12 חודשים מאסר בפועל; ת"פ (ח"י) 45127-08-11 **מ"י נ' יונתן פרוחי** (11/4/13), מפי כב' הש' סעב, סגן ראש אגף אחזקה בחברה הלאומית לדריכים, אשר בעקבות הסדר טיעון נדון ל-6 חודשים מאסר שרочно בעבודות שירות, ועוד).

ההגנה הפנתה גם לפסקי דין נוספים, בהם נגזרו על נאים בעבירות שודד עבודות שירות בלבד. (ת"פ (ת"א) 12-01-20291 **מ"י נ' צרבי ואח'** (9/6/14), מפי כב' הש' רוזן; ת"פ (ת"א) **מ"י נ' אלסין** (614), מפי כב' הש' אמסטרדם; ת"פ (שלום חד') 12-09-55578 **מ"י נ' גראסמן** (2/6/14), מפי כב' הש' סגל-מוهر; ת"פ (שלום ת"א) 13-06-650 **מ"י נ' ברצלאי** (30/4/14), מפי כב' הש' מרגולין-יחידי; ת"פ (שלום י-מ) 3379/09 **מ"י נ' מורד** (13/34), מפי כב' הש' קורנהאוזר).

יב. לסיכום, נטען כי העבירה שעבר הנאשם מצויה ברף הנמור עד בינויו של עבירות השודד, והוא נענש במידה מסוימת על ידי התקשרות באיבוד פרנסטו, כבוזו, פגעה בבריאותו והרס משפחתו, למורת שחטא לראשונה וمجעה לו הזדמנות מסוימת. لكن, ביקש לחוס עליו ולא לשלוח אותו לבית הסוהר.

יג. דברי הנאשם

ה הנאשם ביקש בכל לשון של בקשה שלא לשלוח אותו לבית הסוהר. ביחס לפלאח הדגש כי אינו געuni, תמיד פועל לטובת הכלל, ושמו הטוב נפגע אונשות. הוא חזר על נסיבותו האישיות, ציין כי יש לו שישה ילדים, ילדה נוספת שנזכרו לעיל, וגם היא אינה רוצה לדבר עמו עוד. כן סיפר כיצד הוא מטפל בילדיו בן ה-4, התלוות שלהם זה זהה, וההשלכות על בנו הקטן בקשר שיעלים מהבית. הוא הזכיר את הוריו ניצולי השואה ואת אחיהם, אשר נפטרו, התייחס לחולי של אחיו, והדגיש את הצרות שעבירה ועוברת משפחתו המורחבת. הוא ציין כי הוא מזריק כל יום עקב מצבו הבריאותי, המשמין ואף התחל לעשן. לדבריו, הוא אינו עובד, פרט להתנדבות בימי שישי, יושב בלבד בבית כל היום, אין בא ואין יוצא, הוא מתבאיש לפגוש את שכניו ותושבי עירו, ילידי מرحמים עליו,

הוא אינו מבקש דבר מהמדינה, ולא יתמודד בשנית על השירות הציבורי. בני משפחתו מתבבשים אף הם במצבם סובלים ממנו.

דין

.8. גזירת הדין היא מן הקשות במלחמות השיפוטיות, בעיקר כאשר עסקין באנשים נורמליים באורחות חייהם, עובדי ציבור בעלי עבר נקי, אשר ביצעו עבירות חמורות. הענישה מושפעת בכללותה משיקולי גמול והרתקעה - אם כי קרנה של האחونة ירדה לאחרונה בעקבות מחקרים שנעשו על ידי אנשי אקדמיה, יש להוכחה - חומרת העבירות, נסיבות ביצוען, תכיפותן, השלכותיהן, מידת פגיעתן הציבור ו עוד; אך מושפעת היא מהנסיבות האישיות של מבצעי העבירות, נסיבות נספות, וכן שיקולי שיקום. כאשר בכל מקרה וקרה מוטלת על בית המשפט החובה לעורוך את האיזון בין האינטרסים השונים. (השו ע"פ 2163/05 **ציגיל אליבך נ' מ"** (12/12/05), מפי כב' הש' רובינשטיין, וע"פ 344/81 **מ"י נ' פלוני, פ"ד נ' שחך סגל, פ"ד לה (4)**, מפי כב' הנשיא שмагר; ראו גם ע"פ 4890/01 **מ"י נ' פלוני, פ"ד נ(1)**, מפי כב' הש' בינייש (כתוארה אז)).

העיקרון המנחה בגזירת עונשו של נאשם הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו, כאשר ההחלטה פירשה את עקרון הלהימה כمبرטה את "עקרון הגמול". (ראו ע"פ 10/1523 **פלונית נ' מ"** (12/4/18), מפי כב' הש' רובינשטיין). השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה הם הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

חומרת של עבירות השוד, מרמה והפרת אמונים.

.9. בשורה ארוכה של פסקי דין הוגדרו עבירות השוד וכן הפרת אמונים כעבירות חמורות ביותר שיש בהן כדי לפגוע ביושרה של הרשות הציבורית ולעורר את אמוןו של הציבור בה, וכן פגיעה בתדמית של כלל עובדי השירות הציבורי ובאמונו של הציבור במוסדות הציבוריים. לא אחת נפסק כי על בית המשפט להעביר מסר חד ממשמעי לציבור בדבר שמירה על טוהר המידות ברשויות השונות, לרבות ברשויות המקומיות, וכי המאבק בשחיתות הציבורית צריך לבוא לידי ביטוי בענישה חמירה ומרתיעה. لكن נפסק, כי יש להשית על מי שמבצע עבירות שוד ענישה כבדה, אשר תחולם את מידת הגמול הראואה לו, ותשא מסר הרתעתני לעובדי הציבור בכלל. וכך נפסק:

"על חומרתה הרבה הרבה של עבירת השוד ועל הענישה הכבדה שיש להשיט על מבצעיה עמד בית משפט זה פעמים רבות [ראו למשל: רע"פ 10231/03 קורן נ' מ"] (לא פורסם, [פורסם בנבו], 11.12.03), פסקה 5; ... ופימ לעניין זה דבריה של כבוד השופט ש' נתניהו: "UBEIRAT SHOD HAYA MAHCHAMROT BIOTER BIMISHOR HIZIBURI. HAYA MASHCHITA AT MIDOT. HAYA MAHOO SCNAH LISODOTI SHL MASHTR CHIBRTI ZODAK. HAYA MURURAT AT AMON SHL HIZIBUR BESHELTON" [ע"פ 4722/92 מרכובי נ' מ", פ"ד מ(2) 49, 45 (1993)]

...

... "הסכמה לדמותו של השירות הציבורי ולאפיה של החברה בישראל היא כה גדולה, עד שאין להירגע מנקיטת אמצעי ענישה קשים ומורגשים היטב כלפי מי שעולה על דרך השודד - אם כנונן, אם קלוקח או כמבקש, ואם כמתווך" (ע"פ 341/73 מדינת ישראל נ' ויטה וערעור שכנדג [2], בעמ 613) [שם, בעמוד 50]. (ע"פ 5822/08 טרייטל נ' מ"י (12/09), מפי כב' הש' דנציגר).

וכן,

"מעשה השודד חותר תחת אושיות המינהל התקין, משחית את מערכת המינהל הציבורי ומסיט אותה לפועל שלא על פי קритריונים עיוניים (רע"פ 2905/98 רנן נ' מ"י, פ"ד נג(1) 728, 734-735 (1999)). ההחלטה חוזרת והדגישה כי יש להחמיר עם מבצעי עבירות השודד ולמצות עימם את הדין כדי להעביר מסר חד ובורר לשמרה על טוהר המידות (ראוי, לדוגמה, ע"פ 341/73 מ"י נ' ויטה, פ"ד צ(2) 610, 613 (1973); ע"פ 6129/94 שמבי נ' מ"י (לא פורסם, 15.1.1995)... וכי על מעשים מסווג זה יש להגביל ביד קשה הן משיקולי גמול והן משיקולי הרתעת הרבים (ע"פ 739/09 מ"י נ' שניצר (לא פורסם, 2009.1.7.2009). הדברים אמורים כלפי כל מי שהוא מעורב במתן שודד ובודאי כלפי מי שקיבל באופן קבוע ושיטתי כספים וטבות הנאה כמו המשיב דן ...". (ע"פ 6202/11 מ"י נ' קבילו (23/11/11), מפי כב' הש' עמית).

UBEIRAT HOSHED VEPARTET AMONIM MIVAZUOT BDERACH KALL UL YDI ANSHIM NORAMTEIBIM, BEULI TFKIDIM ZIBORIM, HEMKINIM LHEM COCH VOSMCIOOT LNHAL AT UNINYI ZIBOR VASHER ZCO MATOKF TFKIDIM LAAMON ZIBOR. BICRUTOTO SHL HANASHM CSAGAN OMMLA MKOM RASH UR, MAHOVA NISBAH LCHOMRAH LZOR GMITAT UNOSH. HEDER GORM LPGUAH CPOLA VOMCOPLET BAT AMON ZIBOR, SHAARI "AM BAARZIM NAPLAH SHLEHBT...". VGO.

זה מכבר נקבע כי העונש הראו לעובד ציבור שלוקח שודד بعد פעולה הקשורה בתפקידו הוא אסור לריצו' בפועל, וכי רק בהתקיים נסיבות יוצאות דופן ניתן לסתות מסטנדרט ענישה זה.

"הלכה רוחת ומיוסדת היא, כי עובד ציבור הלווקח שודד תמורה פעולה הקשורה בתפקידו, אחת דינו להיענש במאסר ממשי. חריגה מן הכלל זהה מותרת רק בהתקיים נסיבות יוצאות דופן; ובמקרה של פגנו נסיבות כאלה אין מתקומות... השיקול המרכזי בענישתן של עבירות מסווג זה הוא הרתעתם של עובדי ציבור אחרים מפני ביצוע עבירות דומות, ושיקול זה אכן מחייב, כפי שכבר צוין, להעניש על ביצוען של עבירות מסווג זה בעונש מאסר שיש עמו כליאה בפועל...". (ע"פ 6564/04 סטואה נ' מ"י (18/10/04), מפי כב' השופטים מצא, בגין (כתוארה אז) ולוי; ראו גם ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מ"י (20/2/06) מפי כב' הש' נאור (כתוארה אז); ע"פ 4416/90 זינו נ' מ"י (30/12/90), מפי כב' הש' אלון; ע"פ 6564/04 סטואה נ' מ"י (18/10/04), מפי כב' השופטים מצא, בגין (כתוארה אז) ולוי; ע"פ 1224/07 בלבד נ' מ"י, (10/2/10), מפי כב' הש' פרוקצ'יה; ע"פ 10627/06 יהושע נ'

מ"י (07/5/08), מפי כב' הש' נאור (כתוארה דاز); וכן ע"פ 4115/08 גלעד ואח' נ' מ"י (24/1/11), מפי כב' הש' (כתוארה דاز) גרוניס).

10. אשר להפרת אמוןם והערכיהם המוגנים על ידי איסור זה, בית המשפט העליון עומד על תכiliתו בדנ"פ 1397/07 מ"י נ' שבס, פ"ד נת(4), 345, מפי כב' הנשיא ברק:

"אכן, האיסור הפלילי על הפרת אמוןם הוא מכשיר מרכזי למאבקה של החברה לשימרה על טוהר השירות והשירות, למניעת סטיות מהשירות, ולהבטחת אמון הציבור במשרתי הציבור. ביטולה של העבירה או אף צמצומה מעבר לנדרש יפגע בכוחה של החברה להגן על עצמה מפני עובדי הציבור העושים שימוש לרעה בכוח השלטון. כוח זה הופקד בידייהם בנאמנות. הסנקציה הפלילית نوعה להבטיח כי הנאמנות תישמר, וכי כוח השלטון לא יהפר לשולטונו כוח. רוצחים אנו לקיים בישראל חברה מתקדמת, הבונה על מינימל ציבורי תקין, על שלטון החוק, ועל יחס אונש המועוצבים על בסיס של יושר, הגינות וטוהר מידות. האיסור הפלילי על הפרת אמוןם נועד להבטיח מטרות אלה. שיטות..."

חווט השני עוברת בפסקתו של בית המשפט העליון התפיסה כי האיסור הפלילי על הפרת אמוןם בא לשמור על שלושה ערכים מוגנים. הערך הראשון הינו אמון הציבור בעובדי הציבור. הערך השני הינו טוהר המידות של פקידיו הציבור. הערך השלישי הינו אינטראס הציבור, עליו מופקד עובדי הציבור".

על מדיניות הענישה המחייבת בעבירות של הפרת אמוןם נאמר:

"קיימות מרגרה רבבה בעירת הפרת אמוןם מצד עובדי הציבור בשל חשיבותו של הערכיהם המוגנים העומדים בסיסה העירייה.
החשיבות שבחגיגת סגנון הולכים לשיחיות ציבורית מסדרונית שלטונו. המאבק עלאליה יכול להיעשות בא מעצמות העברת מסרברור של מאבק נחרץ ליקומו של מערכץ ציבוריאוילקי שגורבענישה מרתקעה". (ע"פ 12/1044 יגאל סער נ' מ"י (10/12/12), מפי כב' הש' ג'בראן; כן ראו 11/2144 מצא נ' מ"י (20/6/11), מפי כב' הש' לוי).

11. א. הנאשם ניצל את מעמדו וכוחו כעובד ציבור בכיר בעירייה, ואת האמון שניתן לו על ידי הציבור מתוקף תפקידיו אלו, לצורך קידום ענייניו האישיים. הנאשם, אשר שימש בזמןים הרלוונטיים סגן וממלא ראש עיר, היה אחראי בין היתר לטיפול על עבודותן של מחלקות התפעול בעירייה, תחזוקה, תברואה, גינון, מים, וכן גם בנושא כוח אדם ביחיד עם וינשטיין. הנאשם ניסה להסתיר את היקף כוחו והשפעתו בעירייה, לרבות הקשר שלו לעובדי כוח האדם הזמני, כפי שנכתב בהכרעת הדין.

אין עסוקין במעידה מקרית, בכשלון חד פעמי, אלא בריבו מעשים שביצע הנאשם מדי חודש בחודשו, באופן שיטתי, מאורגן ויזום, סדרת מעשים אשר נמשכה כאמור על פני פרק זמן של לא פחות מארבע שנים, בהפרש

זמן קבועים בין תשלום לשלום. המעשים בוצעו בתחום רב, כאשר הנאשם ופלח נזהרו מהażנות סתר, דברו בקודם, כשהנאשם מסתיר את עומק הקשרים ביניהם לבין פלאח, ומבל' לדוח על היקף המידע שמסר לו. בכר מען שקיות, תיעוד ופיקוח על מעשיו.

הנאשם דרש וקיבל פלאח - בניסיונות המפורטים בהרחבה בכתב האישום - סכום קבוע, אשר שלם לידי ביחסן על ידי פלאח, בשליש הראשון של כל חדש, בצענה, במשרדו, במסעדות, ברכבו, בשירותים, בביתו של כל אחד מהם, ובנסיבות נוספות. כאמור, שנה לאחרונה לפני חשיפת הפרשה, עמד הסכם החדש על כ- 5,000 ל"נ, ובavr הכל הסתכמו כספי השודד בסכום של כ- 150,000 ל"נ. הנאשם ביטא "אפס סובלנות" כאשר פלאח לא שילם לו את הסכם החדש המוסכם ביניהם במועדו, וניסה להמנע מכך באמורו שהוא סובל מחסרו כס, مثل דבר המשכורת חודשית של פלאח הלין. לא זו בלבד שהנאשם לא נעתר לבקשתו לקבל א/orca, אלא דאג להבהיר לו ברמזים גלוים מדוע את ההשלכות הצפויות להפרת ההסכם השודדי ביןיהם, דהיינו הפסקת פעולתו של פלאח רקבל כוח אדם של העירייה. או אז חדרו עובדיו של פלאח לשאת חן בעיניו מהליך המשפחת, עובד או שניים פוטרו, ופלאח, אשר "הבין את הרمز", גיס את סכום השלומנים פרוטה לפרוטה, כדי להשביע את רצונו ותאבונו של הנאשם.

למען הסקה, אין בדברים ממשם הבעת אמפתיה כלפי פלאח, אשר ניהל מערכת יחסים שוחdet עם הנאשם משך שנים רבות לצרכיו, היה שותף מלא לביצוע עבירות השודד, והפיק מכך תועלת ורווח, או הצדקה כלשהיא של מעשי העבריינים, אלא תיאור האופן בו דרש הנאשם וקיבל את שלו, וכך נגה כאשר סבר שלא נגזר הימנו. התנהלותו של הנאשם, בניסיונות שפורטו בהכרעת הדיון, מלמדת כי אין מדובר בהחלטה ספרנטנית, בمعدה רגעית, כי אם בהתנהלות מתוכננת, מתוכמת, מתמשכת וקבועה, לאורך שנים, של עובד ציבור שניצל לרעה את הסמכויות והכוח שניתנו לו. זאת, מעבר לשידולו של פלאח למטען שוחד לוינשטיין בשנת 20' (כאשר אין חולק כי פלאח המשיך לשלם כספים לוינשטיין מדי חדש בחודשו מאז ועד לחקירת המשטרה), ולኒזולם של עובדי עיריה שונים לצרכיו הפרטיים, תוך עשיית שימוש במשאבי העירייה, זמן עבודה וכיוד.

מעמדו הרם של הנאשם חייב אותו להקפיד עם עצמו שבעתים לצורך שמירת יושرتה, שקיותה, וטוהר המידות של המערכת בה עבד, והוא נמנע מלעשות כן.

ג. הפגיעה בערך המוגן על ידי עבירות השודד במקרה דין קשה ביותר, שעה שהמסר הוא כי מבל' "לשםן" את הגורם המתאים ברשות הציבורית, לא יכול מי שזכה לכאותה במקרה דין להמשיך בעיסוקו. מדובר בהתנהלות קלוקלת ומוגנה של עובד ציבור בכיר, אשר ניצל את כוחו, מעמדו ותפקידו לצורך הפיקת רווחים בלתי כשרים לטובתו שלו, ובמעשיו מעלה בתפקידו ובאמון הציבור שניתן לו, כל זאת לשם בצע כסף. לא מותר לציין כי מעשיו של הנאשם לא נפסקו מיום תום, אלא עם מעצרו, לאחר שהחלה החקירה בפרשה זו.

ב. ההגנה טענה כי מעשיו של הנאשם לא גרמו נזק לעירייה, מפני שהסכום ששולם לקובלי כח אדם בתקופתו של הנאשם עומד על מחצית הסכם המשולם מאז למטרה דומה. דא עקא, שבמהלך שמיעת הראיות הוכח כי לא אחת הפגינו עובדיו של פלאח מול העירייה, מפני שלא קיבלו את שכרם, וכי בהצעה של ושם הייתה בעיתיות

מבחן העמידה בשכר המינימום. מכל מקום, הנזק המשי בעבירות השודד אינו דוקא החסכו בכספי ציבור, אלא הפגיעה באמון הציבור בעובי הציבור וברשות.

.12. מתחם הענישה

א. אשר למתחם הענישה, באו כח הצדדים הביאו בפני בית המשפט פסיקה בעבירות דומות ובה קשת רחבה של עונשים, כאמור, כמוポート לעיל.

המאשימה אשר עטרה, כאמור, להעמיד על הנאשם את מתחם הענישה על טווח שבין 42 ל-62 חודשים מאסר, הגישה פסיקה בעבירות דומות בה הוטלו עונשי מאסר בטווח שבין 16 ל- 72 חודשים מאסר, ואילו ההגנה הפנתה לפסקי דין בעבירות שודד, בהם נדונו נאים לעונשים בין 6 חודשים מאסר בעבודות שירות לבין 12 חודשים מאסר בפועל.

ב. המאשימה מסכימה כי קבלת השודד השיטית مدى חדש מהו אירע אחד מתמשך, אך מדובר בתכנית עברייןית מגובשת, שהוצאה לפועל משך ארבע שנים, על ידי אדם רב כוח והשפעה ברשות המקומית. כך גם לגבי הפרת האמורים משך שנים, בה ראתה ההגנה זוטרי דברים, על אף שה הנאשם נהג במשאבי העירייה ובזמןם של העובדים כבשלו. קבלת השודד והשידול למטען שודד בקשר לעובדות פרט האישום הראשון, והפרת האמורים בפרט האישום השני מתכתבים אלה עם זו, ומלמדים על כך כי הנאשם נהג בעיריה כבוגר המשחקים הפרטיו שלו.

ኖכח העובדה כי מרבית המעשים בוצעו לפני תיקונה של עבירות השודד בחוק העונשין, הוסכם כי העונש הקבוע בחוק בגין כל אחת מעבירות השודד שביצע הנאשם במועדן (לקיחת שודד ושידול למטען שודד), עומד על שבע שנות מאסר או קנס כאמור בסעיף 290 לחוק העונשין; העונש הקבוע בצדיה של כל עבירה הפרת האמורים הינו שלוש שנות מאסר בפועל.

סבירוני כי בנסיבות העניין, נוכח ריבוי המעשים, שיטתיותם וחומרתם, מדיניות הנהוגה, עומדת מתחם הענישה הכולל לעבירות שודד שבוצעה משך ארבע שנים, השידול למטען שודד, וכן עבירות המרמה והפרת אמורים שבוצעה לאורך שנים כמפורט באישום השני לעיל, על מאסר בפועל בטווח שבין שנתיים לחמש שנים מאסר בפועל.

נסיבות שאין קשרו ביצוע העבירה

.13. הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ובעת קביעת העונש הרואו לנאים תוך המתחם, יש להתחשב גם בנסיבות האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת אחראיות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשות אכיפת החוק, נמצא לתיקון תוכאות העבירה ולפיכיו על הנזק שנגרם בשלה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, לרבות שיקומו. (ראו ע"פ 10444/06 עיני נ'

מ"י (25/4/07), מפי כב' הש' ארבל; וכן ע"פ 4890/01 הנ"ל; וכן סעיף 40יא לחוק העונשין).

א. ל蠃א אני רואה להתחשב בעברו הנקה של הנאשם ובנסיבות האישיות, כפי שפורטו בהרחבת על ידי עדי האופי מטעמו, מכתבי ההערכה וההוקמה השונים, טיעוניהם המקיים של סנגוריו, אשר פורטו אף בהרחבת ואני צריך לחזור עליהם, ואף בדבריו בפני בית המשפט. מדובר באיש ציבור, אשר תרם זמןנו וממטרו לחברה, ואשר ניהל - עובר לביצוען של העברות בתיק זה, דהיינו לפני 96' - אורח חיים, נורטטיבי. עוד לא נעלמו מעני הכספי שנגרם לו וליקיריו עצמו, הפרטומים שלוו את הפרשה, וסיום העסקתו בעירייה וחברותו במעצת העירייה במהלך ניהול ההליך הפלילי נגדם.

לזכותו של הנאשם עומדות עדויות אופי של אנשים מכיר טובה ואסורי תודה, וכן בני משפחה, אשר תיארו את תרומתו של הנאשם להקה, מסירותו לעובdotו, לציבור הנזקקים לו, להוריו, וחשיבותו לבני משפחתו. כל זאת, כמפורט בסעיף 4 דילעיל. אך גם מכתבי ההוקמה על התנדבותו לאקי"ם, ושאר הראות שהוגשו בעניינו, המלמדים על פעילותו הציבורית ותרומתו הרבה להקה, הדברים פורטו בהרחבת לעיל, ומשכך, אני רואה לחזור עליהם, ומשקלם נכבד. (לא נעלם מעני כי גב' אדלשטיין ספרה שהכספים אותם נתן לה הנאשם הם כספי עיריה, אך אני רואה להניח לטובת הנאשם, כי קיבל אישורים מתאימים לכך).

ב. אשר למצבו הבריאותי והנפשי של הנאשם, מדובר באדם בן כ- 62, הסובל מבעיות רפואיות שונות, לרבות מחלת הסוכרת, אשר פקדתו ברובן מאז נוצר בגין העברות נשוא הליך זה, כעולה מהמסמכים שהובאו בפניו, יחד עם זאת, על פי הפסיכיקה הנוגגת, למעט במקרים חריגים, אשר עניינו של הנאשם אינו אחד מהם, אין די במצב רפואי רופף כדי לפטור נאשם משלילה כלל.

"...כבר הוזמן לבית משפט זה, לקבוע לא אחת, כי אדם אשר חטא כנגד החברה ובוצע עבירות המצדיקות ומהיבאות כליאתו למען הגן על הציבור, אל לו לצפות כי מצב בריאותו הרופף "שקל כנימוק מספיק לפוטרו מהמאסר. בחיליו של המערער יכולם לטפל השירותים הרפואיים של שירות בתי הסוהר" (ע"פ 804/05 ויל נ' מדינת ישראל תק-על 86(3) 642; וראו עוד ע"פ 347/75 הירש נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(3)(197). (ע"פ 11445/05 רוט נ' מ"י (22/6/06), מפי כב' הש' חשיון).

בע"פ 3659/13 פלוני נ' מ"י (14/3/24), בוחן כב' הש' שהם עניינו של הנאשם מבוגר אשר סבל מאלצהיימר ומחלות נוספות, ולאחר שניתן גזר דין, התגלה אצלו גם גידול סרטני. על אף שבית המשפט המחויז הביא בחשבון את מחלותיו, לא הופטר ממאסר בפועל. וכך נקבע:

"השאלת העיקרית שהעסיקה אותנו במסגרת ערעור זה נוגעת למצבו הרפואי של המערער, ועד כמה יש בכך כדי להשפיע על מידת עונשו. ... מסתבר, כי מאז ניתן גזר הדין, התגלה גידול סרטני בבלוטת התannis של המערער, אשר הוצא בניתוח, והמערער סובל מחלות נוספות, לצד התדרדרות במצבו הנפשי. עם זאת, נמסר על-ידי גורמי הרפואה בשב"ס כי הם ערכו ליתן מענה לבעויותיו הרפואיות של המערער, ... לאחר בוחנת כל השיקולים הضرריים לעניין, הגיעו למסקנה כי בניסיבות דנן, ... לא נוכל

להיעתר לערער ולהקל בעונשו."

בע"פ 6395/12 **עדריאל נ' מ"י** (2/2/14), בחר כב' הש' שהם עד כמה יש להעניק משקל לנanton בדבר מצבו הרפואי של המערער שם - חוליה לב אשר נדרש לטיפול רפואי - בדיון לעוניון עונשו, ובהתגונתו גם לע"פ 7878 מ"י נ' ארגוב (16/3/11); ע"פ 9306/06 **פולסקי נ' מ"י** (14/11/06); ע"פ 8226/06 **טוויל נ' מ"י** (10/4/07), קבע:

"מצבו הרפואי הרעוע של מי שהורשע בדיון, אין בו כדי להביא לשחררו מעונש המאסר...לאחר ששלכנו את כל הנסיבות, ובעיקר את נתוניו האישיים ומצבו הבריאותי של המערער, כעולה מהחומר הרפואי, החלטנו להעמיד את עונש המאסר לריצוי בפועל על חמיש שנים (במקום שש שנים) בגין תקופת מעצרו".

לא נעלם מעני האמור בענינו של אורו לפוליאנסקי, אשר עונשו הופחת בגין עבירות שוחד לחצי שנת מאסר בשל מצבו הבריאותי. (ע"פ 14/5669 **אורו לפוליאנסקי נ' מ"י**, אשר נדון בע"פ 14/4456 **אבייגדור קלנר נ' מ"י** (29/12/15), מפי כב' הש' פוגלם). ואולם, שם נדון ענינו של אדם אשר סבל ממצב חיסוני ירוד, קבוע ובלתי הפיך, הגורם לכך שככל זיהום עברו מס肯 חיים. בית המשפט העליון עמד על כך כי "גם אם ניתן לטפל בו במסגרת מתכני השב"ס, הרי שבהתגונתו מצבו הייחודי, ברור כי בתקופת כליאתו הוא יחשוף ליזהומים רבים ויוסיף שוב ושוב. חשיפתו ליזהומים חזרים תגרום לכשעצמה להחמרה נוספת בסבלו ולקיצור ממשי נוסף בתחולת חייו" (פסקה 190 לפסק הדיון; ראו גם ע"פ 10/4278 **בארדאלס נ' מ"י** (23/3/11), מפי כב' הש' נאור (כתוארה דاز), מלצר ופוגלם).

ambil להקל ראש במצבו הבריאותי של הנאשם בדיון, לא הובאה בפניו כל ראייה לפיה הינו סובל במצב ייחודי, אשר בעטיו תשכנ השותה בתנאי מאסר את חייו. לאחר בחינת מכלול השיקולים הצריכים לעוניון, לרבות חומרת מעשיו של הנאשם, ובהתאם שב"ס ערוק ליתן מענה לביעותיו הרפואיים של הנאשם, שוכנעתי מצבו הרפואי אינו מהוות נימוק מספיק להמנע משליחתו למאסר בין כותלי הכלא.

ג. לא נעלמו מעני מרכזיותו של הנאשם במשפחה, כבעל וכאב לילדיו, ולילדו הצעריר מאד בפרט, והפגיעה הצפואה לנאים ולבני משפחתו משליחתו למאסר מאחרוי סוג ובריח. ואולם, יש לציין כי כל אלה הם תוצאה של התנהלותו הקולוקלית של הנאשם, והעבירות בהן חטא, כמפורט לעיל.

ד. אכן, חלף זמן לא מועט מאז ביצעה העבירות בהן הורשע, ואולם ב"כ המשימה הסביר כי הגשת כתב האישום הטעוכה בשל הצורך החקירה ועקב התארכותם של הלि�כי השימוש, טעונה שלא נסתירה. מאז הוגש כתב האישום, הוחלפו סגנורים, ונتابקו דוחות רבים על ידי ההגנה עד לשמיית הראיות ובמהלכן, לרבות הגשת הסיכומים והשלמות שונות שנדרשו גם לאחריהם, עד אשר ניתנה הכרעת הדיון. אף הטיעון לעונש לדחה פעמים, משחילה נאים סגנורים פעם נוספת, ונتابקו דוחות נוספות מנימוקים שונים, לרבות בגין הטענה כי יש כוונה לבקש ביטולה של הכרעת הדיון.

לפיך, לא ניתן לומר כי חלוף הזמן בנסיבות מיוחדת זו מהוותה נסיבה ממשמעותית לຄולה.

ה. הנאשם ביקש להסתמך על גזר דין בהם נגזרו עונשים קלים יחסית בגין עבירות שוד. דא עקא שרובם של גזרי הדין עוסקים בכך שלקחו אחריות על מעשיהם, הודה בהם והביעו חרטה. מנקודת התפיסה להליכים בהם הגיעו הנאשמים והמאשימה להסדר טיעון הכלולים טוויה ענישה או ענישה מוסכמת. בעניין זה אמר בית המשפט העליון את דבריו, כי יש מקום לתת הקלה למי שמוטר מראש על הסיכוי כי בסופו של יום יזכה מהאישומים המינויים לו. (ראו ע"פ 2996/09 פלוני נ' מ"י (11/5/11), מפי כב' הש' רובינשטיין, פוגלמן ועמית; ע"פ 9/09/12 ראס נ' מ"י (7/4/10), מפי כב' הש' ג'ובראן, פוגלמן ועמית; ע"פ 2163/05 אליבן הנ"ל, מפי כב' הש' רובינשטיין; וכן ת"פ 5150/05 מ"י נ' שימשילשטיין (4/5/06), מפי כב' הש' דר). כבר נפסק כי מקום בו הגיעו הצדדים להסדר טיעון, משיקולים ראיתיים ואחרים, אשר גרמו לשני הצדדים לחתת סיכונים מוחשבים, עונשייהם אינם מהווים נקודות עיגון לגזרת הדין, ואף לא בסיס לקביעת מתחם ענישה הולם. (השו ע"פ 2524/09/15 שפרנווביץ נ' מ"י (16/8/09), מפי כב' הש' זילברטל).

למען הסר ספק, אין רואה לזקוף לחובתו של הנאשם את כפירתו וניהול ההליך עד תומו, אך הנאשם אינו יכול להנות מההקללה הנינתנת למי שלוקחים אחריות על מעשיהם, מכירים בחומרתם, חוסכים מזמןם של העדים ושל בית המשפט, ומבעים חרטה. עניין זה בא לידי ביטוישוב ושוב בפסיכיקה, לרבות בע"פ 2163/05 אליבן הנ"ל, מפי כב' הש' רובינשטיין. יש לזכור כי הנאשם לא שיתף פעולה עם רשות אכיפת החוק, ולא עשה לתקן תוכאותיהן של העבירות שביצעו, או הנזק שנגרם בגין - אובדן האמון בעובדי הציבור ונבחורי. לאורך כל הדרכו, מתחילה החקירה ועד למתן הכרעת הדין, לא זו בלבד שהנאים לא נטלו אחריות למשעיו, אלא שהציג עצמו כקרוב של הנסיבות, והצביע על חוקר המשטרה כבעל אינטראס בהפלתו, תוך הכפתה בכך שחברו ליריבו מטעמים פוליטיים, כדי להפלו ממעמדו הרם משיקולים זרים, טיעונים שנדחו מכל וכל. משועמת בחקירתו עם ראיות שהובאו נגדו, השתלח בין השאר בחוקרת המשטרה, בהטיחו בה כי היא מעוניינת בנפילתו וגרמה לפטירתה של אמו.

הנאים לא נטלו אחריות על מעשיו גם לאחר הכרעת הדין, לאחר שענינו נשמע מתחילה ועד סוף, תוך העדה של כל העדים, וחילקם יותר מפעם אחת. הוא המשיך לטעון כי מדובר בעילה שננטוותה נגדו, בנסיבות שנועדה להפלו מכובנותו הרמה, תוך נסיון לפתח את העניין מחדש. זאת, על אף שנוטה השוד - פלאח, העד המרכז' אשר סיבך את הנאשם, ואשר עדותו חזקה בעדותו של יונשטיין ובריאות אחרות - הודה אף הוא בעבירות המינויים לו לאחר הרשותו של הנאשם, והורשע בהן בתקן המקובל. לא ניתן שלא להתרשם כי הנאשם, הוכפר בעבודות שנקבעו בהכרעת הדין, נטה למזער את חשיבות העבירות שביצעו, ואין בדבריו משום חרטה או הבעת הבנה לחומרת מעשיו, למעט הצער כי נתפס ונאלץ לחתם עליהם את הדין. בנסיבות אלה, הנאשם אינו זכאי לאותה הקללה הנינתנת למי שמנפניהם את האיסור במעשהיו.

14. לסיכון, לא אוכל להיעתר לבקשתו של הסגנור המלמד ולבקש את הנאים להטיל עליו עונש שאינו כרוך במאסר בין כתלי הכלא. הנאשם, שני רק לראש העירייה, רב עצמה ובעל כח והשפעה, מעלה באמון שנייתן בו, ובהתנהלותו פגע פגעה קשה בתדמיתו של השירות הציבורי ושל עובדי ציבור אחרים

העושים תפקידם נאמנה. העובדה כי קבלת השוחד השיטתי הוכחה כאירוע אחד לצורך מתחם הענישה, אינה משנה את העובדה פשוטה כי מדובר בעשרות מעשיים אשר השתרעו על ארבע שנים לפחות לעיל, כל פעם מחדש, אם כי מדובר בתכנית עברית אחת. כך גם לגבי השידול למתן שוחד לוינשטיין, כך גם לגבי הפרת האמונאים, והעסקתם של עובדי עיריה שונים לצרכיו הפרטיים, בשעות העבודה, ללא תשלום, לא אחת ולא שנית. בכל רגע נתנו בכל חודש בחודשו, היה בידי הנאשם האפשרות לסתור ממעשיו הנלוויים ולהזoor למוטב, אך הדבר לא עלה בדעתו, כפי שהוכח בריאות שהובאו בפני בית המשפט, והמעשיים נפסקו רק עם מעצרו. מעשי נגועים בשחיתות מתמשכת, בחוסר תום לב ובנכחות להציג רוח לעצמו, תוך הצבת האינטנס האיש שלו במקודם, ומדוברים בעד עצם.

בנסיבות העניין מן הראי להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית, ההולם את חומרת מעשיו ונסיבות ביצוען, כאשר שירות בתי הסוהר עורך למתן טיפול רפואי ונפשי לנאשם, כלל שהוא ידרש במהלך תקופת ריצוי עונשו. יחד עם זאת, בהתחשב בנסיבות שפורטו על ידי ההגנה בטיעונה, אני רואה למצות עמו את הדין.

.15. נוכח המוקובל לעיל, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים לחומרה ולקללה, אני רואה להשיט על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. 36 חודשים מאסר בפועל, בגין תקופת מעצרו של הנאשם בתיק זה.

ב. מאסר על תנאי למשך 15 חודשים, שהנאשם לא ישא בו זולת אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה מהעירות בהן הורשע, ווירושע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

ג. קנס בסך 150,000 ₪ או 10 חודשים מאסר תמורה. הקנס ישולם ב- 30 תשלום שווים ורצופים החל מיום 1/12/16 ואילך.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"ז, 06 אוקטובר 2016.